

Український Націоналіст

Р. II. Ч. 2-3-4.

ЛЮТЕНЬ—БЕРЕЗЕНЬ—КВІТЕНЬ

1934.

За Україну в бій святий ідемо.

(В роковини національного пророка)

Приспали хитрі вороги Україну,
Пустивши поміж нас клячі гучні
Про вольну всесвітню родину,
Та у нову кріававу руйну
Онрадених збудили у вогні.

Проснулись ми в нових важких кайданах,
Які відаються до кости нам,
А тіло наше у кріававих ранах,
Й горить на вольних ще учера скраях
Пятно неволі України синам.

Тепер пізнали ми чиї мі діти,
Що другої України не найти,
На чужині братерства не глядіти,
Бо правди й сили й волі в цьому світі
У своїй хаті тільки мож дійти.

Шо волю Україні ми здобудем,
Як гнів відплати нами потрясе
Й козацьку шаблю остру ми добудем;
Як Сян і Прут, Дніпро і тиха Кубань
Вороху кров у море понесе.

I не приспівати нас вороги лукаві,
Ні грязь Москви й варшавське сміття,
Даремні хитроці Москви й Варшави
Бо воля України, честь і слава
Дороці нам од юного життя.

За Україну в бій святий ідемо,
Кайдани хитро-викути порвем,
У вражай крові волю піднімемо,
Та новою сім'єю заживемо
Й Тебе—на волі, Батьку, спомянем!

Основні поняття ідеології українського націоналізму.

Націоналізм розглядає Націю не як механічний збір певної кількості людей, пов'язаних між собою лише спільністю території, мови, звичаїв і матеріальних інтересів, але як найвищу органічну форму людського співжиття, що при всій своїй суспільній зрізничкованості має власний, неповторний духовий зміст.

Цей зміст від віків створюється на підставі природних властивостей даної національної спільноти, її моральної єдності і стремління здійснювати свої власні завдання. Не самі матеріальні підвалини існування, лише насамперед дух і збірна воля нації постійно проявлювані в її творчості і змаганнях є підставовими чинниками її життєвої сили, надаючи її питоменну, відмінну від інших, форму.

Отже націоналістичне розуміння і відчуття на-

ції (у відміність до ідеологій демократів, гетьманців, соціалістів і т. д.) ґрунтуються на ідеалістично-волонтаристичному світогляді, себто такому що головними двигунами цілого життя, і основою існування та розвитку нації уважає дух (ідеї) і волю до творчості та боротьби.

Таке розуміння нації не означає, що нація не є таке, що незалежно стоять поза людьми, які її складають, та їх життєвими інтересами. Навпаки таке розуміння надає нації значіння найголовнішої підвалини духового і матеріального життя, яка покриває і об'єднує і окремих людей, і їх інтереси. Виходячи з таких ідеологічних заłożень, український націоналізм приймає власну націю як найвищу ідейну і реальну цінність, видвигаючи гасло: **Нація понад усе!**

Будуючи на первінних душа, волі і невинніх змагань свій світогляд, націоналізм протиставить його всім іншим світоглядам. Во висновує його з єдино правильного розуміння і відчуття тих рушійних законів, які кермують життям, зокрема життям нації і творять його неприхованій реальний і моральний зміст. З цих причин ідеольгія українського націоналізму є суцільна, неподільна і непримирима. Її немислимо узгіднювати з іншими ідеольгіями.

На що ж вказують ці закони, в етаслих питаннях
нації? Насамперед на те, що кожна нація безнас-
тально позбільшує свої духові і фізичні сили, пере-
буваючи в стані незвичинного зростання. Коли ці
вияви у житті даної нації не проявляються, то це
є доказом, що вона вже пережила свою внутрішню
силу і перебуває на шляхах упадку. Ніяка здоре-
ва нація ніколи добровільно не годиться на само-
обмеження і шукає можливостей поширення назов-
ни. Тут на ових шляхах стрічає вона інші нації,
штовхаячи їхніми, але супереччими їй, завдан-
нями та интересами. Так твориться явище, яке на-
зиваємо імперіалізм.

Національно-державницький імперіалізм не може відіграти жодної ролі. Він постійно проявляється, без огляду на внутрішні політичні устрої держав, що змагаються між собою за престиж, життєві ^{інтереси}. Соціалістичні і демократичні теорії, які пояснюють імперіалізм самими впливами капіталістичної буржуазії або браком «розуму» у

Шонполя.

Хрисон Вареник ^{Мако} Попсуй вдачі ріжньої, але приятелі від ^{Заворот} колиски. Вареник дещо гарячий, вибушний, ^{Мако} Попсуй повільний та розважливий. Ще коли Парацка ^{Днібр. Бан} Вареникова винесе будо на вулицю свого Хрисаня, а Вівся ^{Заворот} Попсуха свого Микольця, перший верештицько-запорожсько рачкує по запорошеній дорозі, другий ^{Слов'янсько} якось собі робить «бену» і основно обмурзує ^{Чернігів} людський образок.

А підросли—разом із йонкою, разом у чужий го-
род, разом після відгушилі жрекрутчину.

Війна нарешті розлучила їх. Один пішов на
німця, другий у «горах Карпатах крив проливав». Він
вернувся у революцію і ^{знову} почали гнати са-
могон.

«Куб» Хрисонів справницій від Миколиного. Котел із австрійської кухні, а труби повириав із машин на цукроварні. Миколян дещо простійший, бляшаний, але наявні

Заллют гонку, дочекаутся «перваку» й частуються.

-а-э-Добрый Христосовій первак од а-
-сієїде заспівавши. Але ще діл днях, пробував
у місті Фрізьєвінграді первак. От, різун його
мав відійти від тині отолік пам'ятника
і (тоді) зупинити тобі первака, треба б,
чущ якось і собі посправді, якщо

— Требуло-б. Та єт з цуиром біда...
Женити нетварівні маєти його багато

— Там може бути? Твої обрізання, як?

-запертийся від чужих земель, а що твої
-які? Відправності тільки випадки

Засіло че «богатий вичкують». Та осталась несподівана; запитка від ізабаки «Петлюрівці» обох

підмальє розмігнути всинки зі знаком по двацять

аідан насту пеідненішн ы

1991 Ripsy's Book

людів і діянням «стихії руїни» не витримують ніякої критики (Доказом цього є імперіалізм комуністичної Москви, монархічної Японії, демократичної Франції, фашистської Італії, і багато інших прикладів.) Бо імперіалізм -- беручи його в широкому розумінні постійних суперечностей інтересів і боротьби -- позначає всі без винятку періоди існування людства. Хоч причини і форми його міняються в залежності від загальних умовкоїної епохи, то мимо цього його внутрішній зміст лишається незмінний.

У житті існують свої закони, що їх не можуть забгнти представники бездуховлених, міщансько-матеріалістичних світоглядів. Іх теорії, що зводять мир, спокій—до рівня абсолютноого ідеалу, і добачують у ньому єдину можливість «поступу», а з другого боку уважають кожне змагання за вияв руйницьких сил, в найменшій мірі не відповідають правді життя та його філософії. Во як у фізичному світі ніч міняється на день, як у фізіології життя чергується зі смертю, а відпочинок організму, з його активністю так і в суспільному житті періоди рівноваги і спокою заступаються пе-ріодами порушень і боротьби. З того чергування явищ і витворюється лінія суспільного розвитку, в якій не важко побачити чисельні приклади, коли мир — спричинював занепад, а війни — являлися факторами поступу.

Існують також теорії, що причини імперіалізмів добачують в самому факті існування окремих на-

пять, відпечили, добавили по стільки ще і відпустили.

— Йдіть й перекажіть, які у нас солодкі шоколади. Захочете й приходьте ще!

--Спасибі. Тепер і дітям закажемо.
Але від того дня Хрисон і Микола найбільші

—Ходять, під мужика підробляються. Україна! Какая там Україна? Помешани і буржуй. Шпільюра хто такий? Помешани: сто тисяч десятин на Полтавщині. Грушевський хвабрикант: у Київі міловарний завод. Прийдуть большовики, вони їм, сукнім синам, покажуть!

Прийшли большевики. Земля без викупу! Вся влада радам! Першого дня зробили тільки невеличку реінвізіцію. У Хрисона обійшлася набанчиком, Микола позбувся телячки. На другий день мітінг-

— Ви тепер слабдний народ. Совітська влада прогнала всіх буржуїв, кровопітців. Тепер всео ваше... А знаєте чого хоче совітська влада? Совітська влада хоче, щоб кожний мав електричну, трактора. Далой з коровами, биками, пінами! Все зробить трактор!..

Вареник і Попеуї горою за електричу і трактора. В кінці мітінгу всі добровільно обложили себе контрибуцією. Хрисон пожертвував морівку, а Микола річник. На твердій день мобілізація, після звільнення від рештків, хлібозаготовка, а коли дійшло до «усе для революції» скопили за обрізанки. Вареник і Попсуй «у три шия» гнали ту чортову комунію.

Вимели большевиків — прийшли поляки. Зібрали дядьків і почали пороти. Кому сотню, кому п'ятісті — все як довго не признавався, де обрізання. Вареник дійшов до пів сотні й віддав. Попеуй видержав. Зсікли сіданку, вертівся, як вюн на сковороді, але нічого. Так і лишили.

ції. Вони доказують, що в будуччині всі нації зникнуть, а на місце їх створиться інтернаціональне світове суспільство, з таким морально-духовним переродженням людей, яке само собою виключатиме всякі суперечності і війни. Та цій теорії заперечує ціла історія і дійсність, які вказують, що етнічний (національний) розвиток людства йде не по лінії його об'єднання, лише навпаки зрізничковання. Це явище чим далі, тим все посилюється у вигляді стремління навіть найменших народів до національної окремішності—виявом чого і є сучасне світове зростання націоналізму.

На національний поділ людства у світі впливають, як видно, не лише умови підсочиня, побуту і т. д. але і якийсь незображенний духовий закон світобудови, що творить величну суцільну гармонію, через безмежно велику ріжноманітність її окремих складників... І чи ж можна поважно думати, щоб цей закон—ділаючий з глиби тисячаліть—був змінений прописами спекулативних марксівських та інших теорій?.. Так само нереальними, а навіть неприродними є мрії про таке переродження людської психічності й натури, яке виключало би боротьбу поміж людьми та їх силинотами. Бо сама людина уявляє з себе—поруч наявності в ній розуму, свідомості—ще складний вузол особистих духових рис, побуджень, почуттів і нахилів. У ній зосереджується вся сумарна сукупність виявів добrego і злого, а в цій сукупності первні сили, почуття пристрасності, інстинкт боротьби є одним з

найголовніших. Цього не відчувають кволі фантасти, які сподіються штучними заходами знищити людині те, що поруч із розумом, надає їй життєву устійність, відбороняє і побудує дотворчості—це її інстинкти. Річ очевидна, що розум і суспільна організація повинні ставити для шкідливих виявів цих інстинктів тверді межі. В цьому її полягає зміс соціальності людини. Однаке надії на їх цілковите усунення так само безпідставні, як спроби «привчити» кота не істи миші, або льва не здрігатися при погляді на його здобич. Хоч людина і є «цар природи»—та проте також є її органічний складник, з її питомінними рисами й проявами.

Отже тверезий погляд на життя вказує, що воно голівно основане на засадах протиєнств, боротьби і на праві сили. Ці засади творять також рішаючі умови для існування й розвитку націй, що являється основою природного поділу людства. Правильне вчування в ці життєві закони і надає ідеології українського націоналізму непримірних, воякових рис. Це не означає, що націоналістична ідеологія виключно спрямована на творення культу нації, на плекання гасла—«ріж і бий»—як це закидують нам противники. Націоналізм тверезо усвідомлює собі творче значіння й миру в певних умовах, і самий змагатиметься за його збереження тоді, коли цього вимагатимуть інтереси Української Нації. Це однаке не означає замикання очей на підставові закони й іс-

Впав при цьому жертвою і другий «здебутом революції»—куби. Забрали сучі коті і ще на сім місяців кожного посадили.

Сидять Вареник і Попсуй і розважають:

—Був часок, що? Попили первачку...

—А все таки школа, що нам тоді не дали більше тих шомполів, зітхає Попсуй.

Вареник мовчить. Що тут казати.

А коли вийшли обідва — горою за Україну.

—Е, все то, знаєш, «временне». Прийде час і ми їм покажемо «батьківщину». Ще ті овадники штані погублять, тікаючи до своєї Варшави. Ми їм дамо землю.

—А знаєш ти що? —каже Вареник.

—Ну?

—А кажуть, що у совітах справжня Україна.

—Ее, —махнув рукою Попсуй і сплюнув.

—Шо е? Некай а дивись. Тепер вже там зовсім інша влада. То все ті Троцький та Ленін — каторжани робили реквізіції. А тепер їх обох у три шії поперли. Тепер там справжня влада, повний режим. І Україна є. Он Хвешчин Грицько прислав листа так на конверті так і стоїть: Київ—Україна. А ти є!..

—Не вірю, щоб большевики тай зробили якусь Україну. Що москаль, що лях, що собака, то віра однаака.

—Тепер там Сталін. А знаєш хто такий Сталін? Тото! Звідки тобі це знати. Сталін горою за Україну. Он треба тобі піти на збори «сельробу» то почувби,—горячиться Вареник.

—А я тобі кажу, — спокійно веде свою—що Сталін, що Пильсуський—одна халера.

Почувши таке образливе для Сталіна порівнання, Вареник скипів:

—Бо ти дурень! Бо ти прихвostenъ буржуазії! Бо ти хоч вічно сидіти під Польщею!

Від цього часу сусіди так розійшлися в думках, що один другому на очі не показувалися. Вареник страшним зробився «комуністом», зайде до церкви в шапці, прикурить до свічки цигарку і кипиться з «гриватого». Коло церкви в голос „про опію народу“ розвозить. Жінки сусідів також посварилися. Сучуть одна другій дужі.

—На, на! Попілуй мене з твоїм Сталіном десь!

—Хай тебе хребаки цілути!

Але пройшов деякий час і Попсуй вичитав у «газеті», що Сталін запрошує Пілсудського до себе в гості. По селі ширилася ця чутка від хати до хати і всім було дивно, як то так. Були такі вороги і тут гости. Попсуй довго думав чи не піти до Вареника та не сказати йому про це. Що він тепер скаже?

Але і Вареник вже про цю новину довідався. З початку не вірив, пішов радитися з товаришами. В той час дійшло, що на Україні застрілився самий важливий комісар, що він не хотів ніби допустити, щоб Сталін їхав в гості, а той не послухався. Тоді Вареник повірив.

Зайшов раз сам до Попсуя.

—Аа, знаєш!.. Всі вони сукини сини,—каже Вареник.

—А я тобі не казав. Не є то одна халера? Я знаєш все собі сиджу і розважаю. Шкода, що тоді нам так мало всипали шомполів.

—Ах, чи то ми єдні згадуємо ті шомполи, але що подієш?

—А ти так і віддав свою обрізанку? Не видеряв?

—Так, Миколо. Тепер каюсь. Є кајття, та нема воріття.

—Чому товарину? А моя обрізанка в «ісправності тіп-тон» лежить і сподівається.

нування і відносини до інших націй, що базува-
тимуться не на баламутних мріях про «згоду, мир
і братерство»—лише на неминучих противенствах
із ними. З цього націоналістичний висновок—будь
постійно готовий до боротьби!..

Націоналізм хоче бачити Українську Націю **ве-
ликою, могутньою, багатою, культурною і щасли-
вою.** Він змагається за створення для неї таких
реальних умов, серед яких вона могла б існувати і
найкраще розвиватися. Для цього він насамперед
мобілізує всю силу її внутрішніх первів — це
творчий національний дух і діючу волю. На осно-
ві цих духоволевів виявів, він означає її шляхи
в прийдешність. На тих шляхах для нього рішую-
чим є благо нації. Засобами досягнення цього блага
являються: **Її внутрішня єдність, соціальна
справедливість і зовнішня відборонність, придат-
на до виявів експансії (наступу) в потрібний істо-
ричний мент.**

Український націоналізм знає, що з природи
своєї всяка національна ідея і національний інтерес є запереченням інших ідей та інтересів. Ви-
няток із цього правила буває в подвійному випад-
ку: що коли дана національна ідея та її інтерес не
можуть протиставитися іншим (тоді вони улягають
чужій силі!) або коли між ними не має прямої
спірної стичності (тоді можливий союз, оснований
на обецільному егоїзмі і пошануванню сили другої
сторони). Тому свою національну політику буде
він на заєдах максималізму, здорового націо-
нального егоїзму, виключності, любові до свого,
нетерпимості до ворожого і антивного чину, го-
тового кожної хвилини обернутися у залізний та-
ран розторщення противної сили, яка стане нації
на перешкоді.

В обранні засобів звільнення і скріплення влас-
ної нації, український націоналізм не обмежує себе
ніякими «загально-людськими» приписами «солідар-
ності, справедливості, милосердя й гуманізму»,
уважаючи, що вони можливі до здійснення лише в
умовах взаємності (після заповіді: «за твое добро—
моє добро; за мое oko—твое oko...») Натомість
прияті абсолютно і застосовані до верогів—вони
чаето стають джерелом внутрішнього розкладу і
причиною поразки. Отже, все те добре, що добре
для блага, сили і розвитку моєї нації; все те зло,
що цю силу і розвиток послаблює — це основна
заповідь українського націоналізму.

Так окреслене розуміння нації — як найвищої
в своїй внутрішній цінності і значенню основи
життя — приводить націоналізм і до відповідного
трактування істоти, природи й ролі національної
держави. Націоналізм вчить, що умовою, яка за-
безпечує повний внутрішній розвиток нації та її
активну участь у світовому оточенню є власна,
незалежна держава. Державна організація має на
меті узгіднювати в собі взаємочинність всіх сил
нації та уможливлювати їм свободний і найкращий
розвиток у всіх їх виявах. Вона упорядковує ві-
дносини окремих національно-суспільних складників
(стали і поодинокі групи занять), обєднує їх в од-
ину організовану, суцільну систему і обороняє їх
на зовні правом і силою своєї суверенності (не-
залежності).

Факт існування нації не кенче обумовлює її
державну організацію (бувають і недержавні нації,
з таких наразі і є Українська Нація,) однаке ли-
ше через власну державу, нація перетворюється
у вповні активного творчого чинника історії і

правоправного господаря своєї власної долі.
Без своєї державної організації, нація зав-
сіди і неминучо стає предметом поневолен-
ня і визиску збоку інших державних націй.
(Приклад Української Нації.) Лише державне іс-
нування нації повністю здійснює і посилює чин-
ний характер самої національної ідеї. Тому почат-
кове і основне завдання нації полягає в поширен-
ні її державних меж на весь пов'язаний з нею,
етнографічний простір. За це промавляє не лише
духова і фізична неподільність нації, але і всі
підстави її власної будуччини.

Життя, з його духовними двигунами і протилеж-
ними інтересами, накидує свій задізний закон, згід-
но з яким передумовою здоровля, сили і поступу
нації є її державницька соборність (обединення).
Без цього загрожує її розшматовання і руїна!

Свідомість надзвичайного історичного значення
обединення всіх земель Української Нації — як го-
ловної основи її дальнього здорового існування —
націоналізм узмістює в своїй революційній бо-
ротьбі за створення **Самостійної, Соборної Дер-
жави**, яка є центральним стрижнем його ідеольгії.

Коли нація представляє з себе основну життєву
підставу людської спільноти, та джерело її духової,
культурної і матеріальної творчості, то держава
— це життєве здійснення нації, це середник, який
забезпечує, удосконалює і збогачує її існування та
означає її історичну роль серед інших націй. Та-
ким чином в націоналістичному світогляді нація і
держава представляються як одноціла і найвища
в її ідейній вартості і реальній важливості мета,
що означається поняттям — державної нації.

В чому полягає суспільна роля держави? Як і
нація, вона не виступає в націоналістичній ідео-
льгії як відірвана від людей і життя — самоціль.
Натомість вона стає реальною найважнішою ціллю
— інтересам якої націоналізм підпорядковує всі ін-
ші цілі і інтереси:

ілясові, партійні і особисті. Націоналістична
ідеольгія не годиться з трактуванням держави
лише за технічний середник задоволення громадських
і особистих інтересів. Держава — це не «крам-
ничка», до якої ходять лише «за потребою».. (так
власне уважають її наші демократи і соціалісти.)
Стоючи на службі національно-громадських інтересів, допомагаючи в їх здійсненню цілому суспільству
і поодиноким людям — вона водночас має свій
власний зміст і характер, випливаючий зі зверх-
ності її мети і загальності її значення. Не внутрішня
боротьба частикових інтересів, лише солідар-
ні (узгіднені) зусилля цілого суспільства, спрямовані
на забезпечення сили і ладу держави — можуть
дати в лоні нації всім її соціальним прошар-
ованням внутрішній мир, охорону, працю, закон-
ність, розвиток і добробут. Таке розуміння мети і
ролі держави, націоналізм означає в принципі —
держава вище іляс і партій!

Державний устрій націоналізм буде на засадах
авторитету влади і участі в державному керів-
ництві працюючих верств Української Нації. Під-
креслюємо працюючих верств, бо націоналістична
ідеольгія рівність у громадських правах і участі
у державній кермі обумовлює насамперед обов'яз-
ком громадянинів і його працею на користь нації
і держави. Лише творчі соціальні складники нації
(працююча інтелігенція, робітництво, селянство,
тощо) уважає націоналізм управліннями і гідними
до кермі в державі. З цих складників і творити-

меться націоналістична провідна верства. Натомість соціальним експлоататорам, визискувачам праці, успільним неробам, швіднакам і політичним «отаманам»—націоналізм відмавляє не лише в праві на керовництво, але і в самій рації успільного існування.

Змагаючись за звільнення Української Нації з під ворожих окупантів для створення власної, незалежної великороджавності —націоналізм свою визвольну чиність буде на гаслі власних сил нації. Що означає це гасло? Вено в цілості покривається з ідеологією націоналізму і його розумінням життя. А це останнє—з його суперечностями і егоїзмом—ніколи нічого не дає задарме! В житті здобуває лише той, хто хоче і вміє за своє право невтомно боротися. Так і звільнення Української Нації ніколи не прийде незалежно від її власних зусиль. Її не врятують самі чужі допо-

моги і «сприятливі обставини» (як того сподіються різні наші партії.) Бо і чужа поміч доцільна лише тому, хто має власну силу її використати. Отже лише мобілізація всіх чинних сил нації, їх кожноточасна готовість до боротьби за її визволення—відкриє перед нею незалежну, щасливу будучину. Де боєве іноготівля нації ніколи не створить партійницькі гуртки, з іх паперовими програмами і різними механічними «обєднаннями-конгресами». Власні сили нації створяться лише на підставі глибокого, органічного духового і волевого передріження найширших мас народних. Лише новий масовий тип українсько-націоналіста, гордого на свое ім'я і свідомого своїх завдань із крицовою воною непримиримого борця—приведе Українську Націю до рішучого етапу, який позначить її долю на століття—до побідної **Національної Революції**.

Робітники!

До краю гибелі допроваджує Московщина нашу Україну.. В жовтневу революцію прийшла вона, непрохана, до нас з комагіткою «соціалістичного раю» і пролетарського «братьства».. Та не дяя того щоб справді дати Українському Народові свободу, розвиток і добробут! Лише для того, щоб свою брехливою демагогією послабити наш спротив і лекше підбити нашу Батьківщину під своє імперіалістичне панування. А коли цього досягла—показала своє справжнє обличчя хижака і гнобителя, яким завжди — від споконвіку — була для України.

Нова московська окупація прийшла на Україну не стрінувши від нас такої відсічі, яку повинна була дати їй гідна свого імені Велика Українська Нація. Спонтанічені комуністичною провокацією наші робітники і селяни не піддержали своєчасно визвольних змагань за Самостійну, Соборну Українську Державу. А коли схаменулися — було вже пізно! Пригріта на грудях нашого легковірного народу московська гадина—вкусила його в саме серце.. Москва закуvalа тепер нас в кайдани нового рабства, що змінило лише свої зверхні форми, але не внутрішній зміст.

Раніше Український Нарід дусив капіталістично-поміщицький московський царат. Тепер його тисне чобіт комуністичної Москви. Раніше на Україні панував Микола Кровавий зі своїми міністрами і приставами. Тепер нашу долю затиснув жорстокий пістук терору змосковлений груzin Сталін, з бандою Постишевих та інших московських експлоататорів—чекістів. Але якцарі так і сучасні червоні володарі Кремля—мали і мають одну ціль: імперіалістичне панування Москвщини!

Ленін не дивлячись на голошені солодкі слова комунізму та інтернаціоналізму—також був московський імперіаліст. По жовтневій революції він взявся продовжувати розпочате царями «сабіраніс великай, неділімай Расії»—хоч вже іншими способами і гаслами. Його національна політика і гасло «самоопределення вплоть до адміністрації»—оказалися найбільшою провокативною брехнею імперіалістичної Червоної, Москви. Тепер скріпивши своє панування над Україною — гідний свого «чителя» катюга—Сталін продовжує цю «національну політику»; замикає наших людей у вяз-

ниці, масами висилає на Соловки, розстрілює в підвалах ДПУ, або самих змушує стрілятися (Хвильовий, Скрипник). Московське гасло «пролетарського братерства» та «інтернаціоналу» на ділі обернулося в засіб нашого національного по неволення! В страховище політичного терору і розстрілів!..

Гноблячи Україну національно і політично Москва винищує її й господарсько. Генеральна лінія Сталіна—це жорстока експлоатація Українського Народу на користь Московщини. Сьогодні вже слішай бачить, до чого прямують московські пітирічки і колентівізмі!. Трабується наш хліб і худобу. Захоплено наші фабрики, заводи і кopalyni. Все народне багацтво вивозиться від північ в ненажерливу пашу проклятої орди московських комуністичних наїздників. Або експортується закердон, щоб буржуазними капіталами скріплювати диктатуру червоного Кремля та залипати грішми ріжких міжнародних пройдисвітів—комінтерників.

А українські робітники і селяни гинуть в нужді! Масово вимирають з голоду! Замість обіцяного «соціалістичного раю»—маємо пекло і руїну на нашій землі! Замість проголошуваної «війни паладам»—бачимо безпешадну війну Москви проти наших вбогих хат, де конають наші брати—українські селяни.

А чого дочекалися робітники від московської компартії? Вона обіцювала «робітничу владу» «безклясове суспільство», «усунення визиску» і «соціалістичний добробут». На ділі ж цю владу опанувала купка сатрапів з московського політбюро і ДПУ. Створилася в нас нова партійна аристократія і бюрократія —не краща але ще гірша від буржуазної. Державний капіталізм Сталіна безмежно визискує нашу працю ударництвом, соцзмаганнями, соцметодами виробництва, брекливим соцентузізмом і примусовими позичками. Ніде не можуть робітники-українці найти справжнього захисту, бо профорганізації опанувала диктатура московської компартії. Кожний наш робітник цілком залежить від всемогучого партійного директора, який-коли лише скоче—може викинути робітника на вулицю. Москва нацьковує робітників на батьків і братів, українських селян, та змушує бути співучасниками їх грабунку.

Живуть робітники як худоба: занедбані брудні,

голі, босі і голодні! Щоб заспокоїти їх, Москва продовжує дурити надіями на пятирічки.. Та дарма! Во пятирічки створюватимуть на Україні ще більшу руїну, а ми, як були, так і лишатимемося нужденими і безправними попихачами в руках нових експлоататорів-московських комуністів, що прийшли на місце буржуазних капіталістів москалів і чужинців. Москва робітників, обрехала! Дарма буда проліата кров наших робітників за компартію в надіях на краще майбутнє...

Робітники! Гине наша Батьківщина! Чиж справді віддамо ІІ Сталінові на поталу? Чиж не станемо в обороні Українського Народу? Ми ж Його сини!

Запитаєте: як же тепер позбутися, московсько-комуністичної окупації?! Відповідь на це дає Організація Українських Націоналістів (ОУН).

Чого хоче Організація Українських Націоналістів? Вона хоче вибороти і створити Самостійну, Соборну Українську Державу в складі всіх наших земель, поневолених червоною Москвою, панською Польщею та іншими окупантами України.

Чому ОУН бореться за Самостійну, Соборну Українську Державу? Во ОУН переконана, що лише повна незалежність забезпечить нашому народові національно-політичну свободу, громадський та культурний розвиток і матеріальний добробут для працюючих. ОУН твердить, що всяка, навіть найменша залежність наша від історичних ворогів України -- неминучо приведе нас до неволі, визиску і бідування. І то без ріжниці, чи матимемо справу з царями, Леніним, Сталіним, Керенським, Денікіним, Мілюковим чи Пілсудським!. Бо історичні вороги України завжди були, є і будуть ІІ руїнниками-експлоататорами, незалежно від того, які є в них влада і режими: монархічні, фашистівські, демократично-буржуазні, соціалістичні чи комуністичні.

Які завдання матиме Самостійна, Соборна Українська Держава?. Вона 1) передасть владу надпартийним національним радам із організованих у професійних союзах і спілках робітників та селян. 2) приверне громадську і особисту свободу. 3) Запровадить тривалий суспільний мир і лад. 4) Зорганізує плянове співробітництво робітників фізичної і розумової праці та селянства для найкращого забезпечення загальних національно-державних і громадських інтересів. 5) Унеможливить на всіх землях України визиск капиталістів, а на тих наших землях, де ще до сьогодні залишилися поміщики переведе експропріацію їх земель. 6) Удержаніть головні галузі промисловості, залишаючи продукційним кооперативам і приватній ініціативі ті підприємства що обслуговують широкі споживчі потреби населення. 7) Піддерживатиме кооперативне і приватне ремісництво в містах і селах. 8) Сприятиме розвиткові свободної міської і селянської, виборчої і споживчої кооперації. 9) Встановить максимальний 8 год. день праці. 10) Дасть українському робітництву надійний варстат праці, вільні профорганізації, соціальне законодавство в робітничих інтересах, гідні умови матеріального і культурного життя та фахове вишколення. 11) Дбатиме про гармонійний розвиток цілої національної промисловості, зокрема тих її галузей, що необ-

хідні для задоволення ширпотребу і піднесення життєвого рівня населення. 12) передасть землю трудову селянству без викупу у приватну власність та користування, лишаючи колгоспи лише там, де цього добровільно побажають самі селяни. 13) Оберне радгоспи в зразкові продукційні господарства. 14) Запровадить вільну кооперативну і приватну торгівлю в цілях найкращого обслуговування споживчих потреб населення. 15) Встановить тверду національну валюту. 16) Організує сильну національну армію для оборони українського народу від московського, польського та інших імперіалізмів.

Як хоче ОУН здобувати українську державність?. Шляхом Всеукраїнської Національної Революції.

Що це таке Всеукраїнська Національна Революція? Це визвольний рух Українського Народу скермований до того, щоб дорогою боротьби вирвати з рук історичних ворогів України ІІ долю і природне право на вільне життя. Де зокрема збройний зрив українського робітництва і селянства проти їх національних і соціальних гнобителів.

ОУН підготовляє українські маси працюючих до національної революції щоб у слушну і рішаючу годину цілою силою вдарити на займанців і виперти їх з наших земель.

Чи має вигляди на успіх національна революція? Так—має! Сили окупантів слабнуть! Комвлада розкладається. Її оточила вже ненависть поневолених Москвою народів СРСР. Компартії за кордоном майже ліквідовані, хоч Москва і залишає їх золотом, запрацьованим нашим потом і кровлю. Від надій на світову революцію не лишиться вже і сліду. Тепер Сталін в Литвіновим призначено вілизувати пяти міжнароднім капиталістичним акулам та імперіалістам, випрохуючи в них мир. Во третій раз за своє власне існування! Не в кращому положенню перебувають і інші займанці наших земель...

Окупанти втрачають вже ґрунт під ногами! Для того і шаліє їх терор, що є ознакою їх власної слабості. Та дарма!. Ніякі сили незломлять Українського Народу, коли він схоче організовано стати до боротьби! До Національної Революції!

Товариши—робітники!. Безпартійні, комуністи і комсомольці!. Розгорненою хавою включайтесь до боевого фронту Всеукраїнської Національної Революції! Приєднуйтесь до ОУН! Мобілізуйте свою чинну волю до боротьби. Озброюйте свій дух ненавистю до московських наїздників. Не вірте в московське «брادرство». Знайдете, що в кожному москалеві — будь він буржуй чи пролетар, комуніст чи безпартійний — сидить явний, або захований великороджавний шовініст, що чатує на загибелі України. Звільнітесь від «інтернаціонального» дурману, яким Москва для свого інтересу затрює вашу свідомість. Твердо памятайте—лише сама державна українська нація зможе забезпечити нам вільне, гідне життя. Непримиримо боріться за гасло: «Україна лише для Українців!

На фабриках, заводах, підприємствах і копальннях—скрізь творить підпольні гурти Організації Українських Націоналістів. Поширяйте пропаганду клічів ОУН! Зривайте пляни і накази компартії. Організуйте саботажі. Веріть масову

участь в штрайках і протестних демонстраціях. Започатковуйте ударну націоналістичну акцію терору проти присланіх Москвою комісарів і чекістів. Перетягайте українських компартійців і комсомольців в революційні лави ОУН. Але одночасно бережіться провокаторів і сексотів!

Наша організована підпольна сила, в рішучій момент вийде ударною стихією назверх—Москви на погибель! Але хай вже і зараз чує Москва, що приходить її остання година на Україні!

Не бійтесь жертв! Краще гинути в боротьбі, ніж баранами підставляти безборонного лоба під московський, чекістський «наган», або покірними рами дохнити з голоду.

Не вірте, коли москалі та їх наймити кавати.

Зі західно-українського фронту.

На протязі 1933. р. дві великі акції Організації Українських Націоналістів на ЗУЗ свідчать про характер і натуру революційної боротьби на цих землях. Ще недавно, бо кілька літ тому назад, уявлялася декому ця боротьба як відірвані високі единиці або переходовий шум молоді. Сьогодні вже свої й чужі бачать, що не є масовий рух, глибоко вкорінений у народну гущу з безсумнівними успівами й переможними виглядами на майбутнє.

За почином і під проводом ОУН іде на ЗУЗ затяжний бій за душу наймолодшого покоління, ведеться т. зв. шкільна акція. Загально відомо, що в цій акції беруть участь не тільки надри ОУН, але власне широке суспільство — діти у шкільному віці та їх батьки. А вже годі балакати про єдиниці.

На наших очах іде жорстокий ворожий наступ на найчутливіше місце національного організму — на українську молодь, з метою: вже в зарані молодих літ затримувати й убивати душу дитини. Спонтанний спротив молоді проти тих підліх зусиль наших ворогів найшов глибоке відчуття й організовану піддержку збоку ОУН. Словеса проводу революційного руху, слова заохоти й повчання в нерівному бою впали не тільки масою летючок, брошур і періодичних видань, але заразом живим словом і чинним приміром кадрів ОУН на місцях. Була сколихнула краєм і розголос про шкільну акцію рознісся по світі, дарма, що ворожа цензура запопадливо конфіскувала вістки про цю акцію. Перед поставою зреволюціонізованої маси, перед солідарним бойкотом села — учителі-чужинці переходили на навчання українською мовою, почали запобігати ласки в дітвори, а бувало й таке, що учителі-чужинець негайно забирається з „неєвропейного“ села геть. Шкільна займанчиця влада наказала своїм учителям не ятрити відносин у школі. Та рівночасно пішли поліційні репресії: посилися масові ревізії-арешти націоналістичного антизу, примус для сільського населення виставляти масові варти по деревах й грошеві нари. Биття безборонних арештованих при допитах, а навіть малолітніх дітей, побіч систематичних приготувань до масових репресій, враджувало нервозність і занепо-коєння ворога.

Тут на підмогу ворогові зголосилися українські опортуністи. Центральний Комітет партії УНДО видав комунікат, у якому боротьбу за українську школу для української дитини осудив. В подібному дує почала висловлюватися займанчиця усі

муть, ніби ОУН готує «контреволюцію» або є прислужницею капіталістів і фашистів». ОУН служить інтересам працюючих. Вона боронить нашу Батьківщину. ОУН складають такі самі робітники і селяни, як і ви, що не хотять бути сміттям імперіялістичної Москви.

Товариші! ОУН кличе вас під свої національні — освячені кровю прапори! Єднайтесь для революційної боротьби під проводом ОУН!

Москва прийшла на нашу Батьківщину широкими, вільними шляхами. А вийти мусить крутими стежками, поєднаними власною кров'ю.

Геть московських експлоататорів! Україна для Українців! Українці! Всі під прапор Української Національної Революції!

опортуністична преса т. зв. католицька й сеціялістів радикалів, а ундівські посли розіїзджають по краю й намагаються спінити народний гнів, називаючи шкільну акцію ОУН... провокацією. Це найкраще характеризує вартість і роль «українського» опортуністичного табору. Хтось раз зреється своєї власної волі до життя, до своєї власної державності, й намагається пристосовуватися до чужої, той з часом є здібний і свої власні діти видавати ворогові на поталу...

На 1933. рік припадає також посилення противкомуністичної акції ОУН на ЗУЗ й на еміграції. Всюди найшла вона пригожий ґрунт, підготований усією діяльністю ОУН. Цим і пояснюється, що це не була хвилева відповідь на помітне загострення московсько-комуністичного режиму на СУЗ, на страхіття голоду, з авіяцією злобою зорганізованого Москвою, або унесення хвилею паперових протестів проти усіх цих лих. Ні, ОУН не бореться з поодинокими проявами поневолення поодинокого займанця, але з цілим поневоленням усіх займанців України, без огляду на їх такі чи інші хвилеві прийоми й поведінку супроти українського народу. І наслідком таким зasadничих позицій ОУН противкомуністична акція прибрала такі широкі межі й була доведена до фізичного зудару з ворожими агентами й їх ставленниками.

На ЗУЗ і в цій справі різко позначилася різниця між націоналістичним і опортуністичним таборами. Тоді коли опортуністи закликали до ухвалювання протестів і панаходів по жертвах московського терору, націоналісти організували чинне нищення большевицьких агентів і відважним стрілом Миколи Леміна в совітському консуляті у Львові ще раз вказали єдиноправильний шлях, яким вони йдуть від початку. Неодин націоналіст карається в польській тюрмі за чинну боротьбу проти Москви. Пригадати тільки демонстрацію під тим самим большевицьким конеуліятом 1929. року, спровоцировану на цього після процесу СВУ (Єфремова й тов.) 1930. р. і всю діяльність ОУН, наслідком якої сchezae червоне московофільство зі ЗУЗ.

Наслідком діяльності ОУН на ЗУЗ сьогодні безповоротно минулися ті часи, коли кількох московських зайд чи запроданців могло при мовчазній згоді займанців баламутити темний народ і опутувати його сітями Сель-Робу та заводити під команду міських жандармів. При нагоді противкомуністичної акції попадло дещо й жидикам-комуністам. І тим разом ці не зуміли дати навіть гідного спро-

тиву націоналістичному наступові, тільки якетій пішли з плачем до... своєї буржуазії й ця почала робити в світовій жидівській пресі крик із за того, що український народ не хоче довше терпіти ніяких галапаєв, ані займанців, амі Іх ставленників.

*

На західно-українському фронті ведеться завзята боротьба українського народу за своє визволення. Мобілізуючи щораз ширші шари української суспільноти до поодиноких завдань, націоналістичний рук засягає своїми впливами на всі українські землі та проникає від ділники національного життя, бо ідея і клічі українського націоналізму знаходить своїх носіїв і борців усюди, де тільки живуть українці. І серед тих українців, що на рідних землях розмежовані між чотирьох займанців, та серед тих, що порозкидані на вигнані по чужині, стан політичної зрілості піднісся на небуван-

ту досі висоту. При цьому замітно, що скрізь усі сили у внутрішньо-українському житті розподіляються по двох таборах: в першому—націоналістичному таборі находитися все те, що здорове і творче, всеціло й без вагань бореться за перемогу Української Національної Революції; в другому—опортуністичному таборі залишається все те, що закоєніло в старих поглядах і звичках неволі та в своїй малодушності не в силі піднятися до завдань нашого часу. В кожному положенні, при народі кожної акції виявляється різниця цих обох таборів, як також раз-у-раз підтверджується та безсумнівна іправда, що природній нестримний розгін Української Національної Революції на всій Соборній Україні йде на стрічу здеревій народній стихії. Таким робом народ, перенятий ідеєю українського націоналізму, в розгарі боротьби переtoplлюється у свідому своїх історичних завдань, суцільну й бессадатну націю.

Нове покоління.

Нехай „реальні“ наші патріоти
Нову угоду з верогом слують,
Щоби не прибільшити собі роботи,
І невеликим коштом, без турботи
Затримати для себе тихий кут.

Та хай практичні наші „реалісти“
Не думають, що теж і менший брат,
Як крою всякого автономісти,
Надіється спокійно спати й їсти,
Коли нал етойть врадливий кат.

І хай амбітники-політикані,
З вихильством софізмом на устах,
А в серці свому циніки погані,
Не ждуть, що молодь українська стане
Раба нікчемного верстати шлях.

Ні! Нове покоління повне ентузіазму!
Проле воно за Україну кров.
А доріст бачить дорогі могили,
Тих, що життя за волю не жаліли,
І чує, як луна боєвий зов.

Зов тих борців, що вірують у діло,
У визволення Рідного Краю,
І за Вкраїну по лицарськи сміло
Віддати не жаліють душу й тіло,
Ллючи за волю юну кров свою.

З борцями тими, козацького роду,
І більший брат і менший брат піде,
Піде ввесь цвіт українського народу,
Окропити кров'ю вражою свободу —
І Україна вільною буде!

Хроніка.

Судові розправи на З.У.З. — 29.XII. 1933. перед судом прис. у Станиславові станув абс. торг. школи Мих. Медвідь, обжалований за принадлежність до ОУН та неруховування нелегальної літератури; після корисного вердниту суддів прис. Його звільнено. — 4.I. 1934. перед окр. судом в Бережанах відбулася розправа проти 12 селян із с. Потока, пов. Бережани, за провину з арт. 129 і 131; засуджено Гаську Лупиніс, Таньку Семиніт і Таньку Лиховат по 10 міс. вязниці, Доську Ціщуру, Анну Прийдун і Марію Лихолат по 6 міс. — 15.I. 1934. перед судом у Львові станули студ. Ст. Луців і монтер І. Климків, обвинувачені за виклиkanня мин. року бійки з новими Лугами на цвінтари в часі відслонення пам'ятника Франка; Луціва засуджено на 7 міс. вязниці, Климкова звільнено. — 22.I.—25.I. 1934. суд у Чорткові засудив за принадлежність до УВО сільських хлопців зі Звиняча 1) Ів. Школьного на 1 1/2 року тюрми, 2) Павла Фіголя на 1 рік, 3) Мик. Фіголя на 6 міс., 4) Вас. Грінчишина на 6 міс., 5) Осила Деревянку на 6 міс., 6) Василя Яковишина на 6 міс., 7) Гр. Правицького на 1 міс. і 8) Мих. Музичу, студ. теоль. з Романівки на 6 міс. тюрми. — 25.I. суд у Львові розбирал справу сільських хлопців з Бобятина, пов. Сокаль, що на шкільному будинку

наклеїли портрети Данилишина, Біласа, Бережницького і Старика, та знищили портрети Пілсудського і Мосціцького, й вибили шиби; засуджено Ст. Грохимчука, Ів. Демчука і В. Олеська по 3 роки тюрми з позбавленням прав на 10 років; І. Мусія і В. Мусія з Перватич, пев. Сокаль, яким закидано поширювання відозвів ОУН в справі шкільних саботажів, звільнено. — 26.I.—27.I. перед судом в Чорткові відбулася розправа проти П. Підгородецького, П. Куленицького, Ів. Городиського і Ст. Шавела, селян з Верхівідів, за принадлежність до ОУН (УВО) і ширення нелегальної літератури; засуджено П. Куленицького на 1 рік тюрми а І. Городиського на 2 1/2 року, інших звільнено. — 25.I. суд у Львові засудив по 3 міс. арешту П. Патрику, Мик. Гідину і Теод. Родака з Добрян, пов. Львів, зате що заатештовані за участь в шкільних саботажах, втекли з арешту. — 26.I. окр. суд в Тернополі засудив о. В. Куриласа, пароха Бунцева, за зірвання плякату «Свента моржа» на 300 злп. карі; внесено наcasію. — В січні суд в Стрию засудив по 1 році тюрми селян із Легні Мих. Панькова і Он. Полюжина за участь в шкільних саботажах. — 29.I. суд у Чорткові засудив Ів. Білоуса з Дуплицьк за принадлежність до ОУН і колпортажу шкільних летючок на 1 рік тюрми. — З кінцем січня перед судом у

Львові ставув М. Баран із Любіння Вел. за коль-
портажу нелегальної літератури ОУН; засуджено
його на 1 1/2 року тюрми. — 26.I. суд у Тернополі
розвів справу о. В. Слюсаря зі Сущини, по-
караного старостством 14 днівним арештом або 300
злп. за урядження походу в день знесення панци-
ни, помалювання хреста на жовто-блакитньо і за
те, що «зібрав шкільних дітей без відома шк. влади
і приказав їм іти у загаданому поході з жовто-
блакитними прапорцями, через що демонстративно,
на публичному місці показав свою нехіть до поль-
ської держави». Розправу відложене на 16.IV., а
того ж дня засудив його на 7 днів арешту або 150
злп. та заплачена коштів поступовани; внесено
касацию. З кінцем січня суд у Стрию засудив Мик.
Опришака і Ів. Садовського з Грабівця по 6 міс.
тюрми за намову дітей до шкільного саботажу. —
31.I. 1934. перед судом у Львові почалася третя з
черг розправа проти студ. Зенона Коссака, засу-
дженого на 7 літ тюрми за участь в Городецькім
нападі та за приналежність до ОУН; найвищий суд
звіс засуд відносно участі в напалі (4 роки),
а затвердив засуд за приналежність до ОУН; львів-
ський суд 31.I. все таїн узяв Коссака винним за
участь у Городецькім нападі і засудив його на 5
років тюрми, а з попереднім засудом за приналеж-
ність до ОУН разом на 8 років. — З кінцем січня
перед судом в Стрию Гр. Яворів дістав 3 дні ареш-
ту за зневагу поліції. — 2.II.-5.II. 1934. відбулася в Чорткові розправа проти уч. гімн. Вол. Балац-
ка, Ст. Онищук, Mr. Вол. Бачинського, Як. Гніз-
довського та студ. теольгії В. Дідича за прина-
лежність до ОУН і переховання нелегальної літе-
ратури; засуджено В. Балацка і Ст. Онищук на
1 1/2 року тюрми, В. Дідича на 1 рік, а інших звільнено. — З початком лютня суд у Львові засудив Я. Федунька, кравця з Журавки, пов. Рава
Руська, за приналежність до ОУН на 8 міс. тюр-
ми. — 5.II. окр. суд у Тернополі розвів справу о. О. Чубатого, пароха з Добровод, пов. Збараж,
покараного старостством на 300 злп. «за демонстративно, на публичному місці виявлену нехіть і лег-
коваження польської держави»; суд потвердив оре-
чення староства; внесено касацію. — Зате саме
того ж дня, в Тернополі засуджено о. Я. Онуферка
з Кривого, пов. Скалат, на 7 днів арешту або 150
злп. внесено касацію. — 5.II. прис. суд у Стрию засудив Олексу Дубика з Добрин на 1 рік тюрми за приналежність до ОУН. — Суд у Стрию засудив
студ. І. Чубка з Конюхова на 1 тиждень арешту
за зневагу поліція. За те саме ставили перед
судом в Стрию Мих. Череватий і тов., яких суд
звільнив. — В лютні перед судом у Львові ставув
нж. В. Гузій з Любичі Камер. за промову на сх-
динах «Просвіти»; звільнено його. — 6.II. перед
судом прис. в Стрию ставув Петро Кузів з Мер-
тюк, обвинувачений за намірене вбивство учителя
А. Йормана, якого 19.X. 1933. хотів пострілив; за-
суджено його на 10 років тюрми; оборона внесла
касацию. — 10.II. суд у Стрию розвів справу
Мик. Бігуна з Журавки, обвинуваченого в при-
належності до ОУН; розправу відложене. — 14.II. суд в
Стрию засудив за приналежність до ОУН і коль-
портажу нелегальної літератури Ів. Мацькова з
Ниніїв дол. на 4 роки тюрми, Й. Корнuta на 3
роки і Ів. Кузіка на 2 роки тюрми. — 14.II. пе-
ред судом в Стрию відбулася розправа юрти сту-
дента Льва Ребети зі Стрия, обвинуваченого в при-
належності до ОУН і поширюванні нелегальної

літератури; розправу відложене. — 9.II.-10.II. перед
судом прис. у Львові ставув студ. Степан Нич,
що за намову до провокації стрілив до поліц. ком.
Цесельчука і за те та за приналежність до ОУН
був засуджений на 8 років тюрми; найвищий суд
звіс зауд; на новій розправі підвищено засуд до
10 років тюрми; замітне, що суд мотивував зви-
щення хари гордим поведінням С. Нича на роз-
праві, ще замітніше, що опортуністична преса ці-
лими місяцями безсозісно називала Нича провока-
тором! — В лютні окр. суд у Станиславові засудив
Ол. Шиличенка на 3 роки тюрми за авторство
протягельського вірша, що його декламувала ма-
ла дівчинка на святі св. Николая, та за посідання
нелегальної націоналістичної літератури. — 23.II.
суд у Самборі засудив студ. Мик. Рожнятівського
на 4 роки тюрми і Кир. Малетича на 2 роки за
розвідання летючок ОУН в Задолиську і Завадці,
пов. Турка. — 21.II. апел. суд у Львові ухилив
присуд на Дм. Айдукуевича зі Сільця, пов. Дрогобич,
засудженого за участь у шкільних саботажах
на 3 роки тюрми. — В другій половині лютого став-
ли перед судом прис. в Самборі абсолв. гімн. В. Зарицький з Тустанович, б. гімн. І. Пристай з Трускавця,
селянин Вас. Мероз зі Стебника і сел. Яр. Римар зі Сільця, обвинувачені за приналежність до
ОУН; засуджено Зарицького на 4 роки, Пристая і
Мороза на 3 роки тюрми, а Римара звільнено, —
27.2 апел. суд у Львові засудив на 4 міс. тюрми
о. Іренея Вігорицького, засудженого судом в Жов-
кві на 6 міс. тюрми за прост. з арт. 27 і 128
(недозволений виклад релігії в школі). — 26.2.-
27.2. суд у Самборі засудив 1) Вол. Біласа (брата
стражданого Василя) торг. помічн. з Трускавця, на
6 років тюрми, 2) Мих. Хорта, шофера з Тустанович,
на 5 років тюрми, 3) Теодора Муйлу, селянина
з Тустанович, на 4 роки і 4) Матвія Гнатова,
мулярського помічника на 3 роки тюрми, за при-
належність до ОУН і експр. напад; Я. Кузіка з
Трускавця, що також став перед судом, звільнено. — 1.3. 1934. суд у Бережанах засудив за при-
належність до ОУН Ів. Гурала на 4 роки, П. Лагушику на 3 роки а Г. Голаша на 1/2 року тюрми.
— 1.3. суд у Львові засудив на 2 роки тюрми
Ваврика Лакоту за летючки УВО, поширювані в
Керніці, пов. Городок. — 1.3. перед судом в Сам-
борі ставув гімн. абс. Ром. Лаврів з Тустанович,
обвинувачений за командантuru ОУН в Тустано-
вичах, а крім того за переховання «Сурми» та
іншої нелегальної літератури, якої найдено у ньо-
го 10 кг.; засуджено його на 3 роки тюрми. — 7.3.
суд у Львові засудив на 2 роки тюрми студ. техн.
Ірену Коликівну за переховання нелегальної лі-
тератури, якої найдено у неї 666 прим. «Бюлете-
ню Кр. Екзекутиви ОУН на ЗУЗ», 487 прим.
«Юнацтва» та кілька прим. «Сурми» і «Розбудови
Нації». — В березні суд у Коломії засудив о. Ва-
сильину на 2 роки тюрми за приналежність до ОУН
і навчання релігії в школі в протидержавний спо-
сіб. — 8.3. перед судом у Львові ставув Т. Дубан,
обвинувачений за розвідання летючок ОУН в ча-
сі Богослуження на Кленарові 29.X. 1933; з браку
доказів обжалованого звільнено. — Окр. суд у Ль-
вові розглядав справу А. Плетеницького, обжало-
ваного з арт. 152 (публична зневага польської дер-
жави); звільнено. — 5.3.-6.3. суд в Тернополі засу-
див за приналежність до ОУН та кольпортажу не-
легальної літератури Мак. Шурана на 6 років тюр-
ми, Ів. Заяця на 6 років та Г. Цимбалістого на

5 років тюрми. — 2.3. в Любліні відбулася апеляційна розправа від присуду окр. суду в Луцьку, яким засуджено за приналежність до ОУН А. Закопиту на 4 роки, Бор. Зарембу, Вікт. Помяновського і П. Зацерковного по 3 роки тюрми, Фед. Корольчука, Фед. Помяновського, Мик. Никетенка і Лев. Хвещука по 2 роки, а Ів. Остапюка на 1 рік тюрми та всіх позбавлення прав на 10 років; апеляційний суд той засуд затвердив.

— 6.3. апеляційний суд у Львові розглядав справу Яр. Городського, суд. з Луви коло Львова, засудженого 23.X.33. в Самборі на 1 рік і 4 міс. тюрми за участь у сутиці з поліцією в часі маніфестації з нагоди панахиди в честь погиблих стрільців на Зел. Свята; апел. суд знижив засуд на 8 міс. — 8.3.-9.3 перед судом прис. в Тернополі станули абс. гімн. Вас. Солонинка і селянин Ст. Маркіза, оба з Должанки, обвинувачені за приналежність до ОУН (арт. 97, § 1). Солонинку засуджено на 8 років тюрми з позбавленням гор. прав на 10 років, а Маркізу на 2 роки тюрми з позб. прав на 5 років; оборона внесла касацію. — В березні апел. суд у Львові зняс засуд бібрецького суду, що засудив за писання бойкотових листів Мих. Леськова на 1 1/2 р., а Ів. Гринькова на 1 рік тюрми. апел. суд знижив Леськові присуд на 10 міс. а Гринькова звільнено. — 12.3 прис. суд у Львові розглядав справу стул. М. Мартина і уч. сем. Ольги Сень, обвинувачених з арт. 97 і 155 (приналежність до ОУН і кольпортажу нелег. літератури), засуджено Мартина на 10 міс. тюрми, судді присяглі видали звільнюючий вердикт відносно О. Сень, однак цей вердикт трибунал засистував, дні 13.IV відбулася друга розправа проти Ольги Сень, і засуджено її на 7 міс. тюрми. — 10.3. окр. суд в Кременці розглядав справу б. посла Б. Козубського, суд. Арк. Трачука, Ефросинії і Клавдії Невдецьких і гімн. уч. Тамари Конаревич, обвинувачених з арт. 154 § 2 (публичне похвалювання державної зради) за те, що по засуді 28 українців за приналежність до «Юнака» 20.XII. 1933, зробили вони засудженним маніфестацію з окликами «Слава», тощо: засуджено Козубського на 6 міс. вязниці, а інших по 10 міс.; оборона внесла апеляцію. — 14.3. суд в Золочеві засудив на 1 1/2 року тюрми за кольпортажу видань ОУН Дм. Гавраса, селянина з Ясеновець. — 15.3. суд в Щирці засудив селянина з Пісків Мик. Комарянського за побиття ляцького «стшелця» на 1 рік тюрми. — 15.3. суд в Золочеві засудив на 1 1/2 року тюрми за приналежність до ОУН і розліплювання відозвів із закликом до держ. зради, стул. Андр. Майбу зі Львова. — 16.3. суд в Щирці засудив Ів. Кузь з Пісків за спротив поліції та протидержавні вислови на 6 міс. тюрми. — 13.3. суд в Глининах засудив по 14 днів арешту Пав. Кухара з Станимира, Ев. Породва, Гр. Олексіва і Гр. Цимбалістого з Гурнотина за скінення біло-червоної хоругви з йорданської брами. — 14.3. суд в Бережанах засудив робітника з Маркози Пав. Семана на 3 роки тюрми за переховання нелегальної літератури ОУН. — В пол. березня суд в Бережанах розглядав справу стул. М. Холяви, П. Якимовича і Дм. Ромаха, рільників з Лучинець, пов. Рогатин, обвинувачених у підпалі з політ. мотивів жідівської хоршми; всіх звільнено. 16.3.-22.3. стануло перед судом в Золочеві 13 українців з Лопатиня, Увича, Лешкова і Шурович, обвинувачених за приналежність до ОУН і кольпортажу нелегальної лі-

тератури в Лопатинщині; засуджено їх разом на 47 років тюрми, а то: 1) стул. Зиновію Кравцівну на 4 роки, 2) стул. Стефанію Кравцівну на 2 роки, 3) адв. солід. Романа, с. Володимира, Мандригу на 6 років, 4) Романа, с. Осипа, Мандригу, селянина на 6 років; 5) абс. гімн. Любі Даліловичівну на 2 роки, 6) рільника Вас. Лисака на 7 років, 7) кравця Вол. Сеньчуза на 6 років, 8) Дм. Федоришина, рільника на 3 роки, 9) Теод. Голов'ячика, рільник з Ляшкова на 5 років, 10) Анну Максимець, іравчиню з Щурович, на 4 роки, 11) Мик. Лисака, рільника зі Щурович на 2 роки; 12) Мих. Кіт, управ. школи в Миколаєві і 13) Волошина, двір, наймит з Увича, були звільненні; оборона внесла касацію. — 19.3. перед судом в Бережанах стануло 9 українців, обвинувачених за приналежність до ОУН; розправу відложено на 29.3. і того ж дня засуджено: 1) стул. Петра Олійника на 3 роки, 2) Мик. Левицького, абс. торг. шк., на 3 роки, 3) Мих. Барана, абс. гімн. на 3 роки; 4) Мик. Труша, торг. пом. на 3 роки і 6 міс., 5) Айт. Шидловського, робітника, на 4 роки, 6) Гр. Левицького, рільника, на 5 міс., 7) Осипа Барака, рільника, на 6 міс., а 8) Мих. Гетьмана, рільника, і 9) Ст. Коваля, рільника, звільнено. — 12-13.3 в Золочеві станули перед судом селянські хлопці з Орлова пов. Радехів, Ів. Тимчук, Ів. Тимечко, Мик. Свистун, обвинувачені за приналежність до ОУН, кольпортажу нелегальної літератури і саботажі; судді прис. видали звільнюючий вердикт, але трибунал засистував вердикт. — 26.3. перед судом у Львові станула Ольга Цимбаліста, учен. жін. семінарії, яку перед тим викинено зі школи за виклад про Любовича; засуджено її на 4 тижні тюрми. — 19.3. в Станиславові, суд прис. засудив Яр. Тутку за переховання нелегальної літератури і приналежність до ОУН на 2 роки тюрми. — 5.IV 1934. ставув перед судом в Бережанах Матв. Адамів за провину з ует. 170 (забурення публ. спокою і ворожий настрій до польської влади); звільнено. — В квітні суд у Самборі засудив на 6 міс. тюрми Мих. Бичика, війта Черхави, пов. Самбір, за прилюдну зневагу польської держави і уряду. — 12.IV. перед апел. судом у Львові була розправа проти Павла Маркоза з Городниці, засудженого судом в Копичинцях на 6 міс. арешту за прост. з арт. 152 (співання спаріодованого ляцького гімну); апел. суд зменшив засуд на 2 місяці. — В половині квітня суд у Львові засудив Юрка Кушніра з Бартатова за кольпортажу нелегальних летючок ОУН на 1 рік тюрми. — В пол. квітня суд у Львові засудив за 54 ст. § 2 (поширювання летючок) і ст. 155 § 2 (переховування летючок) 1) Вол. Осідача, авд. солідит. на 3 роки тюрми, 2) Гр. Галаня, друкаря, на 2 1/2 року тюрми, 3) Теод. Бакая, маш. помічн. на 2 роки і 4) Мир. Стасіва на 2 роки тюрми. — 17.IV. перед апел. судом у Львові ставув Іван Гибель, стол. помічник з Жидачева, засуджений 3.II. окр. судом в Стрию на 1 1/2 р. тюрми за арт. 125, 127, 153 і 263 § 3 і 4 (шкільні саботажі); апел. суд знизвив засуд на 1 рік тюрми. — 23.IV. перед судом прис. у Львові ставув Ст. Керпан з Бібреччини, обвинувачений у вбивстві коміндантів поліц. постерунку Врубля, що намовлив обжалованого до конфіденційкої служби; засуджено його на кару смерті; оборона внесла касацію; замітне, що в короткім часі це вже другий замах на поліційних собак за намовлювання до провокаторської служби (перший, це замах Ніча-

на Цесельчука).—24.IV. суд у Львові розглядав справу Ів. Бронця, друг. уч., Мар. Мартини, торг. пом., студ. Д. Мирона, Д. Величка робітника і господині М. Господарченко, усіх зі Львова, за сутичку з поліцією 5.IV. 1933. на цвінтарі у Львові, в часі паяхиди; всіх звільнено. —23.IV. суд в Тернополі за відмінення процесії покарав о. Ст. Вонса, пароха Ігровиці, 50 злп., а розправу за те ж саме о. І. Шулима відложив. —26.IV. суд у Львові розглядав справу Василя Чerkavського, селянина з Хлівчан, пов. Рава руська, за накликування до спротиву владі через несплачення податків (156 арт.); звільнено. —26.IV. у Львові став перед судом Василь Кіс, селянин з Мостів вел., за писання протидержавних відозв; в наслідок браку доказів, звільнено обжалованого.

Замість наглих судів—драконські засуди. Ляхи знесли в березні б. р. наглі суди, що їх запровадили перед кількома роками; однак рівночасно з тим ляцькі суди у звичайному поступовани ї видають драконські засуди. Сьогодні засуди 6, 7 а то 8 років за посідання нелегальної літератури не є вже винятками.

Ріжні події на ЗУЗ. В січні коло Преображенської церкви у Львові кількох молодих людей побили палицями Ст. Гриневича зі словами «Бий конфідента». —11.I. 1934. в с. Гвоздець хтось стрілив через вікно до хати Ник. Корбутіка, знаного большевицького служаки. —23.III. коло ст. Вибранивнишовіт Бібрка, знайдено застріленого комandanта місцевого поліц, постерунку Т. Врубля вбив його українець Корпан за намову до провокації. —В Усічах, Луцького пов., селяни побили комandanта «Стшељца» за те, що в кооперативі не хотів говорити по українське. —В Яворові, в дільниці Наконечне, була бійка між націоналістами а радикалами; було кількох ранених і покалічених.

—В Стебнику пов. Дрогобич, прийшло до великої бійки на Великден між націоналістами, а прислужниками червоної Москви; у бійці були ранені і комуністи і націоналісти, а комуніста Мих. Губінького відвезено до шпиталю. —В Колпці пов. Дрогобич на Великден прийшло до бійки між націоналістами а большевицькими прислужниками; від ради отриманої в сутичці від комуніста Максима Лободи, згинув націоналіст Петро Білявна, сільський зарбник; покійний був молодим, зразковим для своїх односельчан громадянином, що самотужки вибився в перші ряди активної молоді. У похоронах брало участь 3 священиків та маса народу; промовляло двох представників молоді; на домовину складено 12 вінків із поблизуких сіл. Після похоронів присутні співали визвольничих пісень.

З підпольного руху на Вел. Україні. Чужинна преса повідомляє з Москви, що ГПУ викрило на В. Україні широко розгалужену революційно-терористичну організацію, на чолі якої стояв колишній старшина Української Армії. Ця організація виконала в останніх часах понад 100 саботажевих і терористичних актів, в яких згинуло кільканадцять осіб. Між ин, члени тої організації намагалися викнати замах на поїзд під Києвом, в якому Ішло кількох членів уряду і вищі урядники ГПУ; однак замах не здався. Арештованого керівника організації обвинувачують у виконанні кількох вдалих атентатів на вищих урядників московсько-большевицької влади. Дотепер заарештовано 20 членів організації й всім їмгрозить кара смерті.

Арешти націоналістів на Вел. Україні. Перед

Великодніми святами большевики перевели численні арешти між українською молоддю на Україні, про що повідомляли вони через радіо. Як подають большевицькі джерела, арештовання є наслідком «ліквідації націоналістичних угруповань», що плавно й зорганізовано ділали на Україні; українські націоналісти були зорганізовані системою пяток; одну пятку викрило ГПУ.

Нелегальні організації на Вел. Україні. На дні пропетровській конференції Хатаєвич виказав, що за минулорічний час викрито 13 підпольних кружків, 2 терористичні організації, одну тайну типографію та заарештовано 76 агітаторів, що проживали з фальшивими документами. —В Києві розстріляно недавно 5 партійців, що брали діяльну участь в тайній сепаратистичній організації, яку розкрито в листопаді мин. року.—9.I. 1934. застрілився в Києві член обласної колегії ГПУ Фасенко; його підозрювали в принадлежності до тайної організації. —У лютому ц. р. в Херсоні проходив одного вечера відділ війська ГПУ попри „Старі казарми“. Зза огорожі казарми кинено на відділ ручну гранату, що вбила двох і ранила п'ятьох з відділу. —На харківській обласній конференції заявив Постишев, що за звязки з «контрреволюційними» націоналістичними організаціями усунено з ріжких установ партійного і державного апарату України 2.800 людей; 60 % з них людей віддано під «строгу ізоляцію». —В Харкові — як доносить преса — ходять чутки, що член колегії Наркомоса Озерський, який вже довший час перебував в ДОПР-і (тюрмі), обломком шила перетягав собі жили. Озерський був обвинувачений в керівництві українською сепаратистичною організацією.—Військовий суд у Севастополі засудив на кару смерті чотирьох членів місцевої військової організації за український сепаратизм; засуджено на розстріл комandanта кружка „Красний Кавказ“ Ващенка і двох провідників чети—Давиденка і Богаця, та летуна Лубянку; 17 підсудних засудив суд на заслання від 5 до 10 років.

Усюди націоналісти. «Комсомольський Провід» з 18. січня пише: «Українські націоналісти обєднані в різні контрреволюційні організації, рахували на те, що зможуть втягнути до своєї праці молодь і заразити їх своїм впливом. Буржуазним націоналістам вдалося попасті в комсомол і втягнути туди своїх людей. Вони дісталися теж до провідних органів і займали чільні місця у вихованні молоді.» —На зізді комуніст. партії Постишев говорив: «Українська комуністична партія зробила ряд по-милок та промахів. В першу чергу українські комуністи не долянули того плянового розміщення контрреволюційників сил, яке відбувалося на Україні. Так в 1925. р. керманичем народної освіти був явний націоналіст і контрреволюціонер Матвій Яворський. Пішов Яворський, прийшов Озерський. Пішов Озерський, прийшов Коник — а всі вони показалося — були членами української військової організації. Заступником комісаря замордіоних справ був 1924. р. Максимович. Пішов Максимович — прийшов Петренко, пішов Петренко, прийшов Тур — і всі вони були в осередку української контрреволюційної військової організації.» —На другій обласній конференції робселярів Харківщини Постишев сказав: «Останнім часом у школах, сільських і міських, помітно посилилася робота контрреволюційних елементів. Націоналістичні елементи за кордоном і в нас тут закликають до боротьби „за ду-

шу молоді", за душу дитини". Вони говорять, що не слід робити ставку на стомлених, треба робити ставку «на молодь». Ось ті націоналістичні елементи... намагаються прищепити у свідомість дітвори всікі контрреволюційні шовіністичні ідеї, спрямовані проти соціалізму».

Ріжне.

До початків організованого націоналізму. «Вісник ОДВУ» в ч. 12. пише між іншим таке: «Кожний крок українських націоналістів в печатах творення їх законопірованих рядів, це було надлюдське зусилля в незнаній досі царині революції, це кроваві подвиги горстки відданіх справі патріотів, які не мали за собою ажі світових потуг, ажі навіть нашої «провідної» інтелігенції, ажі теж загал за ними не стояв, бо й не зінав ще жічого про них. З неімовірою малими силами людей та без жадних матеріальних засобів, вони забралися до праці, що перевищала людські можливості, до праці над підготовленням Національної Революції. По батьках своїх не одержали вони в спадщині ніяких вказівок ажі поучень, як до такого відповіального діла забиратися. Навпаки — зі всіх боків чули від них слова знехочти, що мала на меті дати доступ до їх душ зневірі та заломити їх молодого духа Все, що вони робили, було витвором їх власної ініціативи й подиктоване потребою—етже оригінальнє, від нікого не вивчене.» А що бачимо сьогодні? Переможний поступ українського націоналізму на всіх українських землях та на всіх осередках української еміграції.

Чому большевики окупували Україну? Вольшевицька часопис «Правда» писає 26.II. 1919 («Что можетъ дать й что уже намъ дала Украина») таке: «Не буде помилкою думати, що на Україні є тепер хліба коло 250-300 міліонів пудів... Але хліб — це не є єдиний достаток України... Україна може дати совітській Росії цукор, цукрові вироби, тютюн, овочі. За останніми даними, що не грішать перебільшенням, Україна може дати... певну кількість хліба, коло 200 тисяч пудів мороженого мяса, до 200 тисяч пудів сала, до 300 тисяч пудів сухих овочів, значну кількість бараболі, коло 7 міліонів пудів цуру, цукрових виробів та трохи пшона... «Крім того на українських землях тепер накладається для відправи на північ сіль, мясо, сало, дичина, бараболі, сухі овочі, мило, молочарські вироби, різні солодощі, сода й консерви».

Ляцько-московський союз. Ляхів є москвинів завсіди єднали заходи знищення України. Так було на протязі цілої історії, так є і тепер: мир в Ризі та польсько-совітський пакт неагресії того найліпшим доказом».

Пишеть м. м. в ст. «Росія й Україна» між ін. таке: «Совітська центральна влада стойть твердо на стороні єдності Росії, що бореться й безоглядно буде боротися з усіким діланням, яке зміряє до усьому в нічим не ріжниться від царського, бо стоть, подібно як царський, на сторожі російських інтересів. Без України нема й не може бути могутньої Росії, як цілості, бо Україна це великі мінеральні багацтва, високо урожайна земля, доступ до Чорного моря й кавказька нафта. Без України Росія спадає кілька віків назад — до величини мос-

ківського князівства... Тє, що доходить до нас про акцію московського уряду на Україні потверджує в цілості наші погляди на значення України для Росії, на конечність російської політики, як вкінці на те, що українське питання вяже Росію з Польщею».

Московські заслання на Соловки. Засилати украйців на Соловки зачали ще московські царі по зруйнованні Запорожської Січі в р. 1775. Останнього царського Січі, Петра Кальницького, засилали царіца Катерина II в соловецький монастир. Замкнули його у вузькій вязниці, де просидів 12 років і навіть не дозволяли йому виходити за двір так, що за той час назбиралося у вязниці гною у висоті 3/4 метра. Аж в 1788 р. забрали його до іншої кімнати. В р. 1801. звільніли його з тюрем. Він прожив ще 2 роки на Соловках і умер 1803 р. маючи 112 років.

Большевицькі служби про націоналізм. Орган московських наймитів «Праця» (Львів, 22.V. 1934) пише таке, цитуючи наперед таку вістку пресову: «В Харкові невідомі вбивці вбили вночі ножем чекіста Яркого, що вів слідство в справі харківської воєнної групи сепаратистів». Подібну вістку (замордовання голови одного колгоспу на Україні кол. укр. офіцером, родом з Галичини К. Дикуном) подали ми в попередньому числі нашого часопису. Одна і друга вістка це докази «роботи» агентів Е. Коновалця, агентів Української Військової Організації на Україні. Провідники Українських націонал-фашистів нераз заявляли, що головною метою УВО чи ОУН є боротьба з радянською на Україні: «І справді, виступи українських націоналістів тут у краю і їх поодинокі саботажні акти не були лідісною боротьбою (!), а були тільки маневром (!), були тільки засобом, щоб здобути собі вплив серед тієї молоді, яка ціло думає вести боротьбу за національні права українського народу, але не знає (!) Улахів тієї боротьби. Натомість справжню боротьбу вели і ведуть українські фашисти тільки проти радянської влади на Україні та проти робітничо-селянського руху тут. Протипролетарський характер ОУН не виступав ніколи так яскраво як сьогодні. Тепер укр. фашисти закинули вже навіть позірне ворогування з чужою буржуазією (!), а цілу свою увагу звернули на боротьбу проти рад. влади та цілого робітничо-селянського руху (!). Сподіваючися скорої інтервенції західно-європейських імперіалістів (Наша прим. — ті імперіалісти позаключували з большевиками пакти ненападу!) проти Рад. Союзу, стараються фашисти промісти на Рад. Україну, щоб там приготувати ґрунт для інтервенції (чи для національної революції? — Наша прим.) шляхом організування саботажів, знищень радянського майна, нападів, убивств і т. д. При тому всьому українські фашисти не занедбують використати боротьби радянської влади з українським фашизмом для протирадянської пропаганди тут в краю».

В кожній війні, а революція є теж війною — річ не виключно у рішучості і хоробрости, але також у придуманому пляні, в організації всіх сил та в одноцільому проводі.